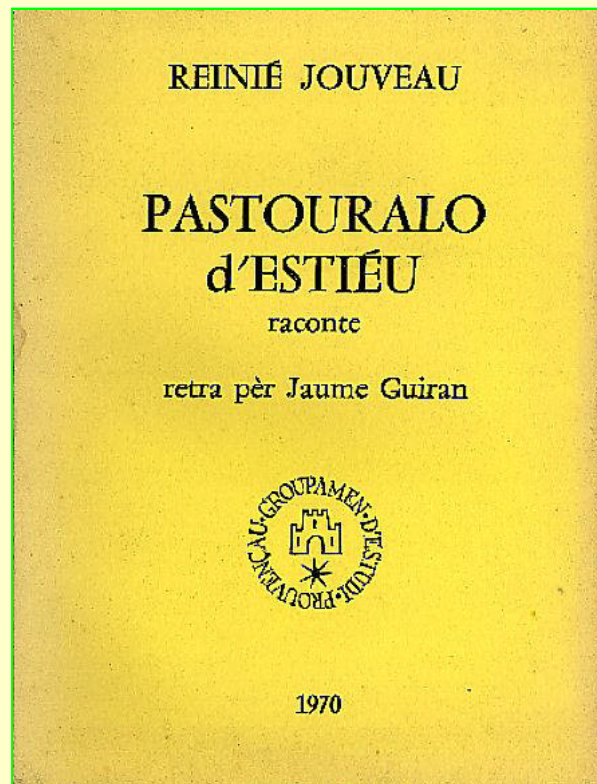

Reinié Jouveau

Pastouralo d'Estiéu

Raconte

C.I.E.L. d'Oc

Centre International de l'Écrit en Langue d'Oc

3 Place Joffre, 13130 Berre L'Étang

<http://www.lpl.univ-aix.fr/ciel/>

Pastouralo d'estiéu

“ Me demande ço que podon bèn faire aquéli fihasso, dins lou granié, em'aquéli drole”, se demandavo la Laurènt, un curbecèu à la man, qu'èro en trin d'eissuga, e qu'aurias di pausa sus soun vèntre.

Aquéli fihasso, èro sa chato, uno charasso qu'avié proun si dès-e-vuech an, e la chato d'uno vesino, qu'anavo sus si sege. Aquéli drole, èro tambèn de vesin, de drouloun de la vilo, que venien à Vedenò pèr li vacanço, dous cousin d'aperaqui trege à quatorze an, que s'afreiravon gaire emé li droulas dóu vilage, e que s'agradavon qu'emé li fiho, de drole bèn coume fau, segur, e pas bèsti, pensavo la Laurènt que countuniavo de freta sa tarraio en prenènt bèn soun tèms coume s'èro lou darrié cop de sa vido que fretavo si sieto. De sieto eissugado pèr l'eternita, vaqui ço qu'èron li sieto de la Laurènt quouro, à cha uno, li replaçavo sus li post de l'eiguié.

Pamens, à-n-un moumen, ié tenguè plus; anè sus la porto, e venguè soutu la fenèstro dóu granié que soun grand traou negras se durbié dins la façado de l'oustau, esbléugissènto de lus, en s'aparant lis iue d'uno man.

- “De que fasès amoundaut ?” E, coume res ié respoundié: “Jano!” cridè. Alor, sus l'orle dóu granié pareiguè un estrange persounage que la bravo Laurènt aguè proun peno à recounèisse pèr sa chato. Ero un espèci de pichot pastrihoun en braio courto, em'uno poulido camiso à carrèu vert e rouge, un grand caban de bourras e, sus la tèsto, un galant féutre que i'anavo à ravi.

“Avès pas crento de jouga ansin, à voste age ?” diguè la maire. “ Crese que sias folo! Moute avès trouva'cò ?”

Acò, èro li vièsti d'uno pastouralo que s'èro jougado, àutri-fes, dins lou vilage, e que la Laurènt avié recata dins soun granié. Quau ié pensavo encaro ? Avié faugu aquéli mita-folo pèr ana tafura dins li ravan dóu granié e li destousca. E dire qu'acò èro maridadou! se pensavo la Laurènt en regardant sa fiho atrencado en pastrihoun de la Pastouralo, à dous jour dóu quinge d'avoust, em'uno calabreno dóu tron de goi...Falié èstre folo, segur.

Fuguèsse mountado dins lou granié, la Laurènt aurié vist un famous espetacle. Tóuti li vièis atrencaduro èron pèr sòu, e nòsti jouvènt, apetega coume jamai, lis assajavon à cha uno, pres pèr uno foulié de desguisamen, li chato mai encaro que li drole, emé de rire, de oh! d'amiracioun à n'en plus fini.

Jaque, lou pus jouine di dous drole, mens soucitous que lis autre di peio dóu vièi cofre, avié d'iue que pèr lou pichot pastre. Jamai espetacle èro esta pus dous à soun cor. Ero à ginoun, quasimen i pèd de Jano, e, dins soun idèio, à si pèd meme, e aurié vougu qu'aquéu tantost finiguèsse jamai.

Soun cousin Pèire, un pau mai grandet qu'èu, se trovavo à soun goust dins la cuirasso d'un gàrdi d'Erodo, e se pavounejavo dins la pousso de fen pèr faire rire li chato. Mai Vievo, la vesino de Jano, risié pas. Sourrisié pulèu, inmobilisado qu'èro dins un sourire tendre que seguissié douçamen li boufounado dóu soudard d'Erodo. Poutavo lou vièsti dóu jouine bómian, e rèn èro pus galant qu'aquelo chatouno assetado dins lou